

Érett fejjel már nem fűlt a fogam a levélíráshoz, ahogy a barátainknak se. Ha megbeszélhiválnánk akadt, mobilon értesítettük egymást, majd beültünk egy presszóba, és előszóban vitattuk meg a gondjainkat. Ezért lepott meg, amikor délben rámcsemettettt a postás, és átvétetett velem egy ajánlott levelet. Átfutva a géppel írt címzést, első olvasásra fogalmam sem volt, hogy ki rejtőzhet a feladóként szerepeltetett Köves Eszter neve mögött. Föltépve a borítékot, kíváncsiságomban nyomban olvasni kezdtem a sűrű sorokban írt, meglehetősen hosszú levelet. Már a megszólítás – *Kedves Péter bácsi!* – után a fejemhez kaptam: hisz ez a csöppség.

*

Martinovits Melindával még a bölcsészkaron jöttem össze, s öt együtt töltött év alatt bizalmas barátság alakult ki közöttünk. Jóban is, rosszban is osztoztunk, megvitattuk a szakmai kérdéseket, tanáraink felkészültségének a hiányosságait, sőt még az évfolyam hagyományos mulatságain is legtöbbet egymással táncoltunk, nem egyszer itálos fejjel, szorosan egymáshoz simulva. Idővel a pletykákban össze is párosítottak bennünket, jóllehet ilyesmi szóba sem jött közöttünk, annak ellenére sem, hogy Melinda a már-már varázslatos szépségével kimagaslott a lányok sorából. A fiúk kerülgettek is, szép számban, de hogy sikerült-e az ágyukba csábítani, s ha igen, akkor hányuknak, arról sejtelmem sem volt, pedig tagadhatatlanul érdekelt volna.

Megszerezve a doktorátust, én hű maradtam a szakmámhoz, társamat azonban magával ragadta a földrészeket behálózó, szinte óráról órára fejlettebb hírközlési technika. A példátlan nyelvtudásával – angol, német, francia, olasz – egyik továbbképzőt a másik után végezte el, majd pár év elteltével egy világ cég hazai kirendeltségének a munkatársa lett. Fölismerve a képességeit, felettesei egyre magasabb beosztásokba helyezték, s egyre nehezebb feladatok megoldásával bízták meg. Mivel valamennyi feladatát hibátlanul megoldotta, egyik nap annak az osztálynak a vezetői székében találta magát, amely a vállalat világrészeket összeláncoló internetes hálózatát felügyelte.

Bár a munkánkat illetően fényévnvi távolságra kerültünk egymástól, a kapcsolat nem szakadt meg közöttünk. Igaz, mobilon vagy előszóban egyszer sem váltottunk szót, én a kudarctól való félelemben, ő valószínűleg büszkeségből. Hajdani kedvenc évfolyamtársainkkal azonban, évente egyszer vagy kétszer, találkoztunk hol Melinda lakásában, hol valamelyik cukrászdában. Egyik ilyen találkozóon ismerkedtem meg a csöppséggel, akit Melinda magával hozott, és úgy mutatott be, mint a barátnőjét.

*

...nagyon kérem, ne tessék haragudni, hogy Önnek írok, de másról nem tudok, aki Melindát olyan jól ismeri, mint Péter bácsi. Nekem mostanában annyi gondom és bajom van, hogy minden éjszakát ébren töltök és sírok. Amiben a tanácsát kérném, azt előszóban szeretném elmondani. Mivel nem ismerem a telefonszámát, bár illetlenség, ideírom a magamét: 06-38-53-47-21. Ha megteszi, hogy felhív, oda megyek, ahol fogadni tud, mert...

*

Köves Eszter hajszálpontosan érkezett, reszketve az idegességtől. A belső szobámban ültettem egy fotelba, majd én is egy fotelbe telepedtem, vele szemközt.

Bevezetésül Eszter a zavarában hetet-havat összehordott, hogy ő mennyire tájékozatlan ezen a környéken, hányszor kellett útmutatást kérnie a járőkelőktől, mire rátalált az én utcámra. Hadarva beszélt, törte a szavakat, engem szüntelenül Péterbácsizott, homlokán gyöngyözött a verejték. Jó öt perc eltelt, mire sikerült gátat vetnem ennek a szóáradatnak.

– Bocsásson meg egy pillanatra – emelkedtem föl a fotelból, majd gyors léptekkel igyekeztem a konyhába, s a hűtőszekrényben tárolt narancsitallal színültig töltöttem két poharat.

– Néhány dolgot szeretnék kérni magától – adtam kezébe a poharát.

Eszter riadtan emelte rám a szemét.

– Először is térjen mielőbb a tárgyra, és őszintén mondjon el mindent, amire a levelében célozgatott, mert másképpen nem tudok tanácsot adni.

– Értem...

– Másodszor szeretném, ha bácsi helyett csak Péternek szólítana és tegeződnénk, mert nekem így könnyebb a beszélgetés.

– De hát...

– Szervusz! – emeltem koccintásra a poharamat.

– Szervusz...

Néhány korty után föléje hajoltam, majd jobbról is, balról is megcsókoltam az arcát.

*

Este nem jött álom a szememre, fogalmam sem volt, hogyan tudnék segíteni Eszteren. Órákon keresztül forgolódtam a takaróm alatt, mire sikerült elaludnom.

Éjfél tájt arra riadtam föl, hogy berreg az ajtócsengőm. Meztláb, pizsamában siettem az előszobába, és illesztettem a zárba a kulcsot.

Legnagyobb meglepetésemre Eszter toporgott a folyosón, kisírt szemmel, ugyanabban az öltözékben, amelyet délután viselt.

– Mi történt veled...?

A lány zokogva borult a vállamra, így támogattam a belső szobába.

– Képzeld, csukladozott a hangja – , amikor hazaértem, Melinda azzal fogadott, hogy ezentúl a cselédszobában fogok éjszakázni, mivel ő azzal a lánnyal akar ágyba

bújni, akit az utódomul szemelt ki. Én ezt nem tudom elviselni, inkább végzek magammal, mert még mindig őt szeretem – dőlt a karjaim közé, ismét zokogva.

– Ezek szerint most nincs lakásod?

– Nincs. Az albrétegetem akkor mondtam föl, amikor Melinda kérésére hozzá költöztem, hogy minden éjszaka együtt lehessünk.

Szeméről és arcáról én itattam föl a könnyeket.

– Ne búsulj, Mától nálam fogsz lakni.

*

Kötetlen munkaidőben dolgoztam a tanszéken, nem okozott nehézséget, hogy Eszter megkíméljem a megalázó költözködéstől. Melinda lakását jól ismerem, így abban reménykedve, hogy újdonsült barátnőjét otthon találok, becsengettem az ajtaján. Föltételezésem nem bizonyult hamisnak. Egy szembeszökően csinos, Melindánál jóval fiatalabb lány nyitott ajtót. Miután bemutatkoztunk egymásnak, Sáfrány Anikó meglepő készséggel segített összecsomagolni Eszter holmiját, majd azzal búcsúzott el tőlem, hogy a jövőben még biztosan találkozni fogunk.

Mire hazaértem, Eszter a szekrényekben már úgy rendezte el a ruháimat, hogy az övéi melléjük férjenek. Mialatt kipakoltunk a szatyrokból, afelől érdeklődött, hogy miképpen vélekedem az utódjáról. Valamennyi kérdésére válaszoltam, de kegyes föltétellel jelentéktelennek minősítettem Sáfrány Anikót, hisz eszem ágában sem volt, hogy fájdalmat okozzak a védencemnek.

A vacsorát, amelyet ő készített és tálalt föl, a konyhában fogyasztottuk el.

– Neked fiúk sohasem udvaroltak? – kérdeztem tőle.

– De.

– És egyikük se tetszett?

– Tetszeni több is tetszett, viszont mind úgy forgolódtott körülöttem és érintett meg, hogy az engem hidegen hagyott.

– Ezért pártoltál Melindához?

– Nem. Ő közeledett hozzám, szívós kitartással, hónapokon keresztül. Erre engedtem a kérésének, majd viszonyoztam az érzéseit, és azóta is szeretem, ahogy ezt már mondtam neked.

*

Amíg Eszter a kulcsra zárt ajtó mögött zuhanyozott, én megvettem a széles hitvesi ágyat, a csillárt eloltottam, csupán az olvasólámpát hagytam égve, majd pizsamába öltöztem.

Vendégem az első nálam töltött éjszaka nem volt hajlandó mellém feküdni, virradatig egy fotelban kuporgott, hol pityeregve, hol szundikálva. Most úgy véltem, ha már zuhanyozik, meggondolta magát, és nem óckodik mellém heveredni a patyolattiszta lepedőn, amelyen akár négyen is kényelmesen elfértünk volna.

Amint elcsendesedett a tus zubogása, Eszter egy csipkézett szegélyű, rózsaszín hálóingben lépett ki az ajtón, vizes hajjal, ígéretes mosollyal az arcán.

– Melyik felét választod az ágynak? – viszonztam a mosolyát.

– Te melyiket ajánlod?

– Amelyik jobban tetszik neked.

– Akkor legyen ez – mutatott az olvasólámpa alatti részre, s kilépve a pomponos, piros papucsából, már húzta is magára a takarót.

Miután én is lefeküdtem, jó méternyi távolságra tőle, hosszú percekig egyikünk se szólalt meg, és nem is pillantott a másikra, ő valószínűleg az elfogódottságával küzdve, én pusztán tapintatból.

Ezt a hosszadalmas csendet végül nekem kellett megtörnöm.

– Melindának is a jobbján szoktál feküdni?

– Igen.

– Miért?

Eszter némi gondolkodás után válaszolt.

– Ő lefekvés után minden este megmasszírozta a talpamat.

– Jólesett?

– Nagyon.

– Ezt csak azért kérdezem, mert ebben a műfajban én is járatos vagyok.

– Tényleg...? – fordult felém kíváncsian.

*

A tanszéken külön szobám volt, az asztalomon szétszórt jegyzetekkel, a falakra szerelt polcokon irgalmatlan tömegű kézikönyvvel.

Egy összefoglaló munkán dolgoztam. Heidegger egyetlen mondatára: „Miért van egyáltalán létező, nem pedig inkább a semmi?” akartam felfűzni a filozófia történetét, a kezdetektől egészen napjainkig.

Kollégáim a hátam mögött gunyoros mosollyal figyelték a nézeteik szerint eleve kudarcra ítélt kísérletemet. A fülembé jutott lekicsinylő megjegyzéseik engem azonban nem zavartak, hisz professzorom nap mint nap azzal biztatott, hogy ne hagyjam félbe a munkámat, mivel ha befejezem és közreadom, arra mindenképpen jó lesz, hogy egy új látásmódra hívja fel a figyelmet.

Rendszeres életmódom nélkülözhetetlen tartozéka volt a reggeli úszás, valójában abból merítettem erőt a tanszéki munkához. Nap mint nap leróttam a magamra kiszabott nyolcszáz métert.

Fordulók közben akadt meg a szemem azon a nálam valamivel fiatalabb férfin, aki kíváncsian figyelte szinte minden mozdulatomat. Az úszást követően, merőben véletlenül, zuhanyozás közben egymás mellé kerültünk. Ekkor már, pusztán kíváncsiságból, nem állhattam meg, hogy ne váltsak szót vele.

– Bocsáss meg – fordultam hozzá nyomban tegeződve – , nem ismerjük mi egymást?

- De.
- Honnan?
- A bölcsészkarról. Te két évvel jártál fölöttem.
- Így már értem, miért figyelted a tempóimat.
- Sőt, még egy közös ismerősünk is van.
- Ne mondd. Kicsoda?
- A Martinovits Melinda. Az a káprázatos felkészültségű, gyönyörű lány úgy falta a fiúkat, hogy az párját ritkítja.

*

Eszter nem várt meg a konyhaasztalra készített vacsorával. Mire pizsamában az ágyhoz mentem, ő már ott feküdt a paplan melegében, de most nem az olvasólámpa alatt, hanem az ellenkező oldalon.

- Mi az? – csodálkoztam. – Helyet cserélünk?
- Baj?
- Nem.

A hálószobát jótékonyan árasztotta el annak az illóolajnak az aromája, amelyet lakótársam a zuhanyozáshoz használt. Ebben az illatfelhőben bújtam a paplan alá, most közvetlenül melléje, mivel egy arasznyinál is kevesebb helyet hagyott nekem, így a pizsamába bújtatott lábam óhatatlanul az ő meztelen lábához ért.

Eszter, mintha kicserélték volna, nem tétovázott. Lábujaival nyomban felgöngyölte a pizsamanadrágom szarát, majd az átforrósodott talpát jártatni kezdte a síp-sontomon.

- Meglepődve a kezdeményezésén, az arcára pillantottam.
- Következhet a masszázs?
- Ma nem.
- Miért?
- Azért, mert szeretném, ha most megcsókolnál.
- Itt...?
- Igen. Engem se fiú, se férfi még sohasem csókolt meg.

Mire az ámulatomból felocsúdtam, ő már letolta rólunk a paplant, kigombolta a pizsamámat, levette a hálóingét, majd pucéran rám borult.

Ez a kihívó pillanat nekem is felforralta a véretem. Megszabadultam a pizsamámtól, átkaroltam a karcsú derekát, majd a nyelvemet a megnyíló szájába csúsztattam.

*

Déltájban a tanszéken jelzett a mobilom. Alig mertem hinni a fülemnek: Melinda hangja csendült föl a készülékben.

- Rég láttalak.
- Én is téged – válaszoltam.

- Mostanában elmaradsz a találkozásainkról.
- El, mert rengeteg a dolgom.
- Igaz, hogy Eszter hozzád költözött?
- Igaz.
- De miért?
- Azért, mert nálad az utadban volt.
- Ez nem igaz. Ezt csak ő érezte így. Egyébként a szüleihez is költözhetett volna, Kaszásdűlőről a HÉV percek alatt a városba viszi.
- Kaszásdűlőről én eddig még nem is hallottam.
- Engem Eszter elvitt, hogy bemutasson a szüleinek. Valamelyik nap téged is meg foglak látogatni.
- Örömmel várlak, de arra készülj föl, hogy bort nem tartok a munkahelyemen.
- Ne szorongj, én majd viszek.

*

Eszter, mióta megszabadult a szüzesség béklyóitól, éjjel is, nappal is szerelmi lázban égett. Az utcán haladva hol a kezemre kulcsolta az ujjait, hol átkarolta a derekamat. A HÉV kocsiában is csupán arra sikerült rábeszélnem, hogy az ölem helyett velem szemben vagy mellettem foglaljon helyet, s a cipőből kibújtatott lábfejét ne dugja a nadrágszáramba.

Szülei régies ízléssel felépített háza a település végében állt, drótkerítéssel körülvett tágas udvarral, magányosan, a mezőség közepében. Ólba parancsolva a vicsorogva ugató kutyájukat, örömmel fogadtak bennünket. Lányuk leveléből már értesültek róla, hogy Melindától Eszter hozzám költözött albérlőként. Ennek érezhetően nem örültek, de tapintatból nem ejtettek szót róla.

Mielőtt egy mértékletes borozgatás után az ebédlőasztalhoz ültünk, nekem egy gondolatnyi kétségem sem volt afelől, hogy ezek a jámbor szülők nem is sejtették, hogy lányukat miféle kapcsolat láncolta Melindához.

A többfogásos, dúsgazdag ebéd után az idősödő apa sétára hívott a mezőbe vágott keskeny gyalogútra. Arra kért, hogy vigyázzak a lányára, és próbáljam rábírni, hogy az érettségivel befejezettnek tekintett tanulmányait folytassa valamelyik főiskolán vagy egyetemen.

- Nekem is ez a szándékom – nyugtattam meg.
- Tényleg?
- Igen.

Amikor tudomására hoztam, hogy adjunktusként dolgozom a bölcsészkaron, alig sikerült lepleznie az örömét.

- Eszter érettségi bizonyítványa önöknél van? – kérdeztem.
- Persze. A csekkszelvényekkel meg a hivatalos iratokkal együtt őrizzük egy fiókban.

– Megtenné, hogy kölcsönadja nekem? Ha sikerül meggyőznöm a lányát, hogy folytassa a tanulmányait, a kérelme benyújtásakor erre a bizonyítványra mindenképpen szükség lesz.

– Jöjjön – fordult vissza izgatottan. – Máris adom.

*

Melinda ebédszünetben nyitotta rám az ajtót, szatyrában egy üveg vörösborral. Hajdani szépsége kissé megkopott, a homlokán már kirajzolódott néhány ránc, de a dús hajzatával meg az örökösen csillámló fekete szemével még ebben az állapotában is kihívóan csinosnak és kívánatosnak látszott.

Egy karosszékben kínáltam helyet, kérve, hogy ne nézzen körül, mivel nálam iszonyatos a rendetlenség.

– Ne mentegetőzz, inkább keríts elő két poharat, mert szomjas vagyok – helyezte asztalomra a bort.

Koccintás után keresztbe vetette a lábát.

– Miben állhatok a rendelkezésedre? – kérdeztem.

– Légy szíves, és ne hivataloskodj. Nem ezért jöttem.

– Akkor miért?

– Azért, hogy tisztázzak veled valamit.

– Hallgatlak – húztam közelébe a székeimet.

Kiürítve a poharainkat, Melinda rágyújtott egy cigarettára, és irataim közé fújta a füstöt.

– Nem tudom, emlékszel-e még arra az egyetemi mulatságra, amikor velem táncoltál, és olyan szorosan öleltél magadhoz, hogy másnap már szájukra vettek bennünket a pletykálkodók.

– Nagyon is jól emlékszem – válaszoltam – Én azonban inkább úgy mondanám, hogy összeboronáltak bennünket.

– Igen, de nem alaptalanul.

– Ezt hogy értsem?

– Úgy értsd, hogy nekem akkoriban rajtad kívül senkim se volt, és ha nem csókolsz is meg, de legalább néhány vallomásos szót vesztegetsz rám, akkor nem úgy alakul a sorsom, mint ahogy alakult.

Kis híján fölkiáltottam.

– Az ég szerelmére! Az egész évfolyam fiúgárdája csak a te kegyeidért esedezett!

– Ez igaz, de én csupán hozzád vonzódtam. Nem vetted észre?

– Észrevettem, csak nem akartam hinni a szememnek.

– Miért?

– Azért, mert cserben hagyott az önbizalmam. Egyébként – folytattam – nem értem, mi okod van a szemrehányásra, amikor nélkülem is ragyogó karriert futottál be, példátlanul rövid idő alatt.

– Most nem a karrieremről, hanem a magánéletemről beszélék.

- Én is rágyújtottam egy cigarettára.
- Szóval Eszterről és Sáfrány Anikóról van szó?
  - Róluk.
  - Miattuk csábultál el?
  - Igen.
  - Én ezt mivel akadályozhattam volna meg?
  - Azzal, amit az előbb mondtam.
  - És mi történik, ha tapasztalva az ügyefogyottságomat, te kezdeményezel?
  - A szüleim engem arra tanítottak, hogy a kezdeményezés a férfi dolga.
- Ezen a ponton nem állhattam meg, hogy ne hozzam tudomására, amiről zuhanyozás közben értesültem az uszodában.
- Az a seregnyi fiú, akivel lefeküdtél, az hogyan illik ebbe a képbe?
- Melinda hidegvérű fegyelmzettséggel válaszolt.
- Velük csak a testem parancsára szeretkeztem.
  - És miközben sikoltozva kielégültél a karjaikban, akkor is rám gondoltál?
  - Képzeld, rád!
  - Ezek szerint kizárólag engem terhel a felelősség, hogy a magánéleted...
  - Csakis téged!

*

Eszter hosszú hetek vitái után is makacsul ragaszkodott az álláspontjához: nincs kedve folytatni a tanulmányait, ő továbbra is annak a vállalatnak az irodájában akar titkárnősködni, ahol addig is dolgozott. Lassan beletörődtem, hogy a terveimmel kudarcot vallottam, amikor éjszaka, az észvesztő szeretkezések egyik szünetében, arra kért, hogy keljek föl, zuhanyozzak, és várjam meg, amíg ő visszajön.

Sejtelmem sem volt, miféle furfangot eszelt ki, de teljesíttem a kívánságát. Mire fölfrissülve visszatértem az ágyunkhoz, ő már érkezett is az előszoba felől, hóna alatt egy viseltesnek tűnő, vaskos dossziéval.

– Most helyezkedj el kényelmesen, és lapozd át ezt a köteget. Addig én is beállok a zuhany alá, hogy ne zavarjalak.

– De mi van ebben az irattartóban?

– Majd meglátod.

Ahogy lapozni kezdtem a vaskos köteget, egyik ámulatból a másikba estem. A dossziében tárolt lapokon festmények, ceruza- és tusrajzok, arc-, oltár- és tájképek, hevenyészetten föliskicelt vázlatok sorakoztak, szinte megszámlálhatatlanul, egy ígéretes, de még kiforratlan tehetség szorgos munkájaként. Bár nem tartoztam a szakmabeliek sorába, annyira azért futotta a szépérezésemből, hogy az ítékezésben ne fogjak mellé.

– Kinek a munkái ezek? – kérdeztem a fürdőszobából kilépő, de még törülköző Esztertől.

– Nem sejtöd?

– De.
 – És mit szólsz hozzájuk?
 – Azt, hogy valamennyi szép és ígéretes, de még kiforratlan.
 – Ezen mit értesz?
 – Rövidesen megtudod.
 – Mikor?
 – Ha bevallod, hogy a képeidet rajtam kívül még ki látta.
 – Senki.
 – Melinda se?
 – Ő se.
 – De miért?
 – Azért, mert féltem, hogy a képeim egy fabatkát se érnek.
 – És munka közben senki se nyitotta rád az ajtót?
 – Nem.
 – Ez hogy lehet?
 – Úgy, hogy mindig éjszaka dolgoztam.
 Eszter türelmetlenségében majdhogynem toporzékolni kezdett.
 – Én már teljesítettem a kérésedet! Most áruld el végre, hogy mennyi időt jelent az a rövidesen.
 – Pillanatnyilag ezt még én se tudom, de abban biztos vagyok, hogy nem sokat.
 Mivel a felvételi vizsga időszakáról már lekéstünk, baráti kapcsolataim révén sikerült elérnem, hogy az egyetem vezetősége megbocsátható szabályszegéssel járjon el a küldeményünkkel. A tanárok, próbára téve védencem túróképességét, kis híján három hétig tanulmányozták a benyújtott festményeket és rajzokat, majd egy peccéttel ellátott, hivatalos hangvétellű levélben tudósították Köves Esztert, hogy mielőbb jelentkezze az érettségi bizonyítványával, mert a következő tanévre felvételt nyert a Magyar Képzőművészeti Egyetemre.

*

A találkozón bejelentés nélkül, meglepetésként jelentünk meg Melinda lakásában. Az összegyűlt hajdani évfolyamtársak örömmel fogadtak bennünket. A szoba közepére helyezett asztal választékos inni- és ennivalókkal hívogatta a vendégeket, a pianóra állított lejártszóból szólt a zene, számosan táncolni kezdtek, egykori barátaim kézzől kézre adták védencemet, mivel Eszter, cifrázva a figurákat, remek partnernek bizonyult.

Sejtve, hogy merre találom a háziasszonyt, benyitottam a konyhába. Melinda gyors iramban készítette a szendvicseket, sütötte a pogácsákat, szeletelte a csokoládés és puncsos tortákat, mivel a meghívottak nagyobb étvágyat tanúsítottak, mint amekkorára számított. Háziruhát viselt, fehér köténnyel, a meztelen lábán rózsaszín papuccsal. Csak akkor vett észre, amikor melléje léptem.

– Mi történt...? – lepődött meg. – Eszedbe jutottunk...?

- Igen.
  - Esztert is elhoztad?
  - El.
  - Miért hagytad magára? Ő itt rajtam és Sáfrány Anikón kívül senkit se ismer, most valószínűleg csak árválgodik valamelyik sarokban.
  - Tévedsz. A barátaid kézről kézre adják, amikor táncolnak, valósággal vetélkednek érte.
  - Szóval büszke vagy rá?
  - Tagadjam?
  - Ne. Fölösleges volna.
- A villanytűzhely jelzésére Melinda sarkon fordult, és kihúzta belőle a ropogósra sült pogácsákat, majd ízléses elrendezésben egy porcelán tálcára helyezte őket.
- Amikor meglátogattál a tanszéken – léptem a közelébe – , és rám zúdítottad a szemrehányásaidat, valamit elhallgattam előled.
  - Mit? – lépett ki az egyik papucsából, hogy megszellőztesse a lábfejét.
  - Azt, hogy abban az öt évben én szerelmes voltam.
  - Kibe?
  - Beléd.
  - És ez csak most jutott eszedbe...?
  - Nem.
  - Akkor öt éven keresztül miért nem szóltál róla...?
  - Azért, mert féltem, hogy elutasítasz vagy kinevetsz, hisz a fiúk valósággal rajongtak érte.
- Miközben Melinda visszabújt a papucsába, gyengéden átkaroltam a derekát.
- Szeretném, ha tudnál erről.
  - Ennek ma már semmi értelme sincs – hátrált ki az ölelésemből. – És a jövőben meg se próbálj hozzám érni.

*

Zárkózott természetem miatt egyetlen olyan barátom se akadt, akinek töviről hegyire elmondhattam volna ezt a történetet, hogy megkönnyebbülésként egyszer és mindenkorra pontot tehessek a végére. Egyik éjszaka, amikor Eszter mélyen aludt a karjaim között, professzorom jutott az eszembe, akinek maradéktalanul élveztem a bizalmát.

Másnap, kihasználva, hogy lakótársamnak több órája is volt az egyetemen, egy irgalmatlanul hosszú levelet intéztem hozzá, szókimondó, nyers őszinteséggel.

A professzor postafordultával válaszolt. Kézzel írt sorait egyetlen mondatba sűrítette: „Minél előbb felejtse el.”

*

Az első jelesre sikerült vizsga után Eszter is, én is feketébe öltöztünk, s a tanúnak választott két újdonsült barátunk kíséretében megjelentünk az anyakönyvvezető előtt. A rövid ceremóniát és a hasonlóan rövid italozást követően elbúcsúztunk a tanúktól, majd indultunk hazafelé. Mielőtt, az alkalomhoz illően, taxiba szálltunk, az immáron hivatalosan is asszonynak minősített csöppség arra kért, hogy fussam át azt a rövid levelet, amelyet még ma szeretne postára adni.

A boríték címzésére rá se pillantottam, csak a valóban rövid szöveget olvastam el.

Kedves hajdani hálótársam!

Szíves tudomásodra hozom, hogy ma férjhez mentem.

Eszter

– Ez Melindának szól?

– Neki – válaszolta. – Ha akarsz, te is írhatasz hozzá néhány sort.

– Köszönöm, de ezen már túl vagyok.

A déli harangszó akkor kondult meg, amikor elfoglaltuk helyünket a taxiban.